

MATALAT AIDAT

Monet muistavat varmasti sanonnan ”mennään siitä, mistä aita on matalin”. Sanonnallahan tarkoitetaan jonkinlaiseen lopputulokseen pääsemistä mahdollisimman vähällä vaivalla. Tässä puheenvuorossani sorrun nyt itsekin osittain tämäntyyppeeseen käyttäytymiseen. Jos puhuisin nimittäin siitä, mikä mieltäni on viime ajat eniten vaivannut, olisi se tietenkin ilmastonmuutos ja sen mukanaan tuomat seuraukset.

Koska kuitenkin pelkään, että pala voisi tarttua kurkkuun niin suurta palaa haukattaessa, valitsen toisen aiheen. Jokin aika sitten nimittäin puhuimme lasten kanssa uskontotunnilla raamatunkertomuksen yhteydessä verojen maksamisesta. Oli mielenkiintoista huomata, kuinka jo pienemmät alakoululaiset ovat jollakin tavalla valistuneita yhteiskunnallisista asioista. Oppilaat tiesivät mm., kuinka verovaroilla pidetään yllä heidän koulunkäyntiään, terveystalvuita, pelastuslaitosta jne.

Lapsille sen sijaan oli uutta se, kuka verovarojen käytöstä päättää. Siinä yhteydessä tuli mieleen, onkohan kaikilla aikuisillakaan asia hallussa. Lapset tunnistavat hyvin valtakunnan päättävät elimet mutta kunnallisella tasolla aihe jää vieraaksi. Entäpä me äänestyskelpoisuuden saavuttaneet täysi-ikäiset kaupunkien ja kuntien asukkaat? Kuinka monelle meistä on tuttua se, kuinka tärkeässä ja vastuullisessa asemassa kuntien päätöksen teossa ja sitä kautta nimenomaan verovarojen käytöstä, ovat hallituksen ja valtuuston lisäksi myös lautakunnat? Valtuuston valitsevat kuntalaiset ja vaalituloksen perusteella muodostetaan puolueiden paikallisyhdistysten ehdotusten perusteella hallitus. Paikallisyhdistykset ovat myös vastuussa lautakuntapaikkojen täyttämisestä.

Syksyn kunnallisvaalien lähestyessä haastankin nyt Riihimäen ja miksei muidenkin kuntien puolueiden paikallisyhdistykset pohtimaan toden teolla lautakuntapaikkojen täyttämistä. Vaarana on nimittäin otsikon mukaisesti mennä siitä, mistä aita on matalin, eli ehdottaa lautakuntiin jäseniä, sen kummemmin näkemättä vaivaa mahdollisimman motivoituneen henkilön löytämiseksi. Turha on varmaan lisätä, ettei kokouspalkkio riitä motivaation lähteeksi... Lautakuntien jäseniltä tulee peräänkuuluttaa vahvaa kiinnostusta päätöksenteon alaisiin asioihin sekä ehdotonta sitoutumista ja vastuunkantamista omasta lautakuntatyöskentelystä. Henkilökohtaisesti en pidä pahana myöskään alan asiantuntemusta, joskaan sitä ei voida pitää perusteluna jäsenyydelle. Keskeisin ajatukseni on siis saada lautakuntiin ihmisiä, jotka oikeasti välittävät asioista, eivätkä toimi ”kumileimasimina”, kokouspalkkionkerääjinä tai oman egon pönkittäjinä.

Esitän haasteen myös Aamupostille: onko mahdollista tehdä vaalien ja lautakuntapaikkojen täyttämisen jälkeen sarjaa, jossa lyhyesti esiteltäisiin lautakuntien jäsenet sekä heidän motivaationsa perusta ks. lautakunnan jäsenyydelle?

Joskus voi olla helpottavaa ja aiheellistakin mennä siitä mistä aita on matalin mutta ei silloin, kun on kyse suuren vastuun kantamisesta!

Minna Jokinen, TM, UO- opettaja, ort.kanttori, liikunnanohjaaja
kaupunginvaltuutettu, vihreät
Riihimäki